

Han vilde tage Lampen fra Bordet, men hun holdt hans Haand tilbage.

„Det behøves ikke. Den kunde maaske vække ham; . . . jeg har tændt Natglasset derinde.“

Hun rejste sig og fulgte efter ham ind i Sovekammeret, hvor Gutten endnu laa og sov, med begge Hænderne under Kinden og optrukne Knæ — svagt belyst af det rødlige Skær fra en lille Flamme, der svømmede ovenpaa et brunt Olielag i et Vandglas bag hans Hovedgærde. Ikke en Linje i hans Ansigt røbede i dette Øjeblik andet end den sundeste og tryggeste Hvile.

„Men han sover jo som en Gud!“ hviskede Emanuel og bøjede sig ned over den lille Jærnseng for at lytte til hans Aandedræt. „Der kan umuligt være noget i Vejen med ham! Du har ladet dig skræmme, Hansine!“

„Jeg forstaar det ikke . . . før snakkede han helt som i Vildelse og raabte saa fælt. Det kommer saadan stødvis over ham.“

„Saa er det Foraarsluften, kan du tro! Den gør gerne Børns Søvn urolig. Du skal se, i Morgen er han med Guds Hjælp frisk igen.“

„Men jeg synes dog alligevel, Emanuel, at vi nu skulde gøre Alvor af“ —

„Saa køn han ser ud!“ vedblev Emanuel,